

ἀπλωταρεᾶ ἡ, ἀπλωταρεᾶ Κάμπ. (Ἑλυμπ.) Κύθηρ. Μέγαρ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀπλωταρεᾶ Δ.Κρήτ. Ἰκαρ. ἀπλωταρεᾶ Εὐβ. (Κύμ.) ἀπλωταρεᾶ πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) ἀπλωταρεᾶ Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπλωταρεᾶ Κύπρ. ἀπλωταρεᾶ Πελοπν. (Μάν.) ἀπλωταρεᾶ Ἄνδρ. ἄπλωταρεᾶ Εὐβ. (Ἀνδρων.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀπλωτάρεις ὡς θηλ. αὐτοῦ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,267.

1) Ἀπλώστρα 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀπλωταρεᾶ νὰ κάμωμε γιὰ νὰ ἀπλώσωμεν τὰ σῦκα Νάξ. (Φιλότ.) Κόβγουνε ἀσπαρθγές, τοῖο γομαριάζουνε καὶ κάνουνε τὸ ἀπλωταρεᾶ (ἀσπαρθγές=σπάρτα) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Αὐριο θὰ κάμωμε ἀπλωταρεᾶ Ἄνδρ. Ὡς τοῖς ἀπλωταρεᾶς βάζουν ἀγρονόμους Κύθν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Χίος.

β) Τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἡλίαςιν ἐκτεθειμένων σῦκων Σίφν. Τήν.: Ἐκαμε θεόρατη ἀπλωταρεᾶ Τήν. Πβ. ἀπλωσγὰ 3, ἀπλώστρα 2. γ) Δέσμη χόρτου κττ. καταλειπομένη πρὸς ξήρανσιν Σκῦρ.: Ἀφήσαμε τοῖς ἀπλωταρεᾶς ὅς τὸ χωράφι τοῖς φάμε. 2) Ὁ ἐξώστης τῆς οἰκίας Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σκιάθ. —ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ. τεμτέλ. 44: «Ἡ σκάλα . . . ἀνήρχετο εἰς τὸ τεράστιον χαγιάτι ἡ ἀπλωταρεᾶ πρὸς μεσημβρίαν» ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπλώστρα 1 β, μπαλκόνι. 3) Κληματόβεργα, κληματὶς σχοινοτενῆς χρησιμοποιοῦμένη ἀντὶ σχοινίου πρὸς ἀπλωσιν ἐνδυμάτων κττ. Νάξ. 4) Ἀπλώστρα 3, ὁ ἰδ., Θράκ. (Αἰν.) Μέγαρ. 5) Εἶδος ἀκανθηροῦ φυτοῦ αὐξανομένου κατ' ἑκτασιν, εἶδος ἀγριοκινναρεᾶς Κύπρ. 6) Συνεκδ., ἐπάρκεια χώρου, εὐρυχωρία Στερελλ. (Αἰτωλ.): Θέλ' νὰ χ' ἀπλωταρεᾶ οὐ ἄνθρωπος. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπλά 2. 7) Ἐπιρρηματ. κατ' ἑκτασιν Πελοπν. (Λακων.): Κάθεται ἀπλωταρεᾶ (κάθεται ξαπλωμένος).

ἀπλωταρεᾶζω ἀμαρτ. ἄπλωταρεᾶζω Ρόδ. ἄπλωταρεᾶζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλωταρεᾶ.

1) Ἐκτυλίσσω ἐκ τοῦ ὀπισθίου ἀντίου τὸν ἀναγκαῖον στήμονα πρὸς ὕφανσιν. 2) Καθόλου, τοποθετῶ τὸν στήμονα εἰς τὸν ἀργαλειόν.

ἀπλωτάρεσσαν τό, ἀμαρτ. ἄπλωτάρεσσαν Ρόδ. ἄπλωτάρεσσαν Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλωταρεᾶζω.

1) Ἡ ἐκτύλιξις τοῦ στήμονος ἐκ τοῦ ὀπισθίου ἀντίου πρὸς ὕφανσιν. 2) Ἡ τοποθέτησις τοῦ στήμονος εἰς τὸν ἀργαλειόν.

ἀπλωταρεῖος ὁ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλωταρεῖον, ὁ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀπλωτάρεις. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καμπαναρεῖος (καμπαναρεῖο), καρβουναρεῖος (καρβουναρεῖο), σκολεῖος (σκολεῖο), χωρεῖος (χωρεῖο) κττ.

Ἀπλώστρα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλωτάρει τό, Κύθηρ.

Οὐδ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀπλωτάρεις.

Ἀπλώστρα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλωτήρα ἡ, Πελοπν. (Συγκὰ Κορινθ.)

Μεγεθυντ. τοῦ οὐσ. ἀπλωτήρι.

Ἀπλώστρα 4, ὁ ἰδ.

ἀπλωτήρι τό, Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τήρι.

Ἀπλώστρα 1, ὁ ἰδ.

ἀπλωτῆς ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Τριφυλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλώνω.

Ὁ ἀπλώνων, ὁ ἐντεταλμένος τὸ ἄπλωμα τῆς σταφίδος ἐργάτης εἰς τὰ σταφιδάλωνα ἐνθ' ἄν.: Ἐχομε ἀπλωτῆ φέτο ὅς τῇ σταφίδα τὸν δεῖνα Τριφυλ. Τί δουλειὰ ἔκανε ὅς τὸν τρύγο; Ἦτανε ἀπλωτῆς Κορινθ.

ἀπλωτὸς ἐπίθ. (I) πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Τραπ.) ἀπλωτὸς Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. κ.ά.) ἀπλωτὸς Σκῦρ. ἀπρωτὲ Τσακων. ἄπλωτὸς Κύπρ. ἄπλωτὸς Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπλωτός. Διὰ τὸν τύπ. ἀπρωτὲ ἰδ. GAnagnostopulos Tsakon. grammar. 18.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἑκτασιν μᾶλλον ἔχων ἢ βάθος, ἀνοικτός, ἀναπεπταμένος, ἐπίπεδος, συνήθως ἐπὶ πινακίων, μαγειρικῶν σκευῶν κττ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Κάμπος - τόπος ἀπλωτός. Πιάττο - ταπὶ ἀπλωτὸ πολλαχ. Συνών. ἀπλὸς 3. 2) Ὁ ἡπλωμένος, ὁ ἐκτεταμένος, ὁ μὴ συνεπτυγμένος Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Τὸ στρώμαν-τὸ χαλὴν ἀπλωτὸν ἐν' Ἀμισ. Τραπ. κ.ά. Θῆκον τὰ λώματα ἀπὸν' ὅς τὸ τραπέζ' ἀπλωτὰ (θῆκον=βάλε) Χαλδ. Ὁ καρπὸ ἐνὶ ἀπρωτὲ (τὸ σιτάρι εἶναι κτλ.) Τσακων. Τὰ εἶδητα εἶνι ἀπρωτὰ (εἶδητα=ροῦχα) αὐτόθ. β) Ὁ μὴ πεπλεγμένος Ἦπ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,209: Ποίημ.

Κ' ἐπιάστηκε ἡ κατάρα κ' ἦρθε ἡ λυγερὴ
μὲ ξανοιγμένους κόρφους, μ' ἀπλωτὰ μαλλιά
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄπλεχτος, λυτός, ξέπλεκος. 3) Ἐξηπλωμένος, ὑπτίος ἢ πρηγνὴς Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) —ΧΠαλαῖς. Θάνατ. Εἰρήν. 20: Ποίημ.

Ὅταν τὴν εἶδεν ἰδοὶ χαμαὶ ἄπλωτῆν ὀνονερωμένην
ΧΠαλαῖς. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Παπαδοπ. Κεραμ. Var. Gr. sacr. 5 «ἔρριπεν ἑαυτὸν ἀπλωτὸν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἠῦχετο ἐφ' ἱκανὸν ἐν τῷ ναῷ».

Β) Οὐσ. 1) Σκάφη τοῦ ζυμώματος μικρὰ καὶ στρογγύλη Θράκ.: Ζήτησε, παιδί μ', τὸν ἀπλωτὸ νὰ ζυμώσωμε τοῖς λειτουργίς. 2) Τόπος προωρισμένος πρὸς ἀπλωσιν καὶ στέγνωσιν τῆς σταφίδος ἢ ἄλλων σταφυλῶν Κρήτ. (Σητ.): Ἐγέμισε ὁ ἀπλωτὸς σταφύλια. Μικρὸς εἶν' ὁ ἀπλωτὸς καὶ δὲ θὰ βάλῃ τὰ σταφύλια. Συνών. κατὰ βολος.

3) Ὁ ὑπὸ τῆς ἡπλωμένης σταφίδος ἢ σταφυλῶν κατελιγμένος τόπος Κρήτ. (Σητ.): Μεγάλο θωρῶ τὸν ἀπλωτό σας καὶ θὰ βγάλετε πολλὴ σταφίδα. Ἐκόνεμέ δηνε τῇ σταφίδα, μὰ γίνεκε μικρὸς ἀπλωτός. 4) Θηλ. τριπλοῦν κατὰ μῆκος πήδημα Πελοπν. (Κυνουρ. Λακεδ.): Ἄσμι.

Ποῦ κάνουν τὸ γλυκὸ κρασί νὰ πίνουν οἱ λεβέντες
καὶ νὰ πηδᾶν τὲς ἀπλωτές, νὰ ρίνουν τὸ λιθάρι
Λακεδ. 5) Εἶδος κολυμβήματος Ἀθῆν.

ἀπλωτὸς ἐπίθ. (II) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ἀφελὴς πὼς τοὺς τρόπους, ἀπονήρευτος. Συνών. ἀπλοῖκος 1.

ἀπλώτρεμος ἐπίθ. ΔΣολωμ. 76.

Ἐκ τῶν ρ. ἀπλώνω καὶ τρέμω.

Ἐπὶ τῶν χειρῶν, ὁ προτεινόμενος καὶ ἅμα τρέμων: Ποίημ.

Κλάψες ἄμετρα χυμένες, | χέρια ἀπλώτρεμα, κραυγές,
ποῦ ἀπ' τὸ ἀντίλαους ἄπωμένες | εἶναι πλέον τρομαχτικές.

ἄπνιχτος ἐπίθ. Χίος κ.ά. ἄπλιγος Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. πνίγω. Παρὰ Βλάχ. τύπ. ἄπνιγος.

Ὁ μὴ διὰ πνιγμοῦ ἀποθανών, ὁ μὴ ἀποπνιγείς εἶτε ἐν τῷ ὕδατι εἶτε δι' ἀγγόνης ἐνθ' ἀν.: Ἡ ἀλεποῦ δὲν ἤφηνεν ὄρνιθα ἀπνιχτή Χίος. Ὁ κάττος δὲ μοῦ ἄφησε πούλλι ἀπλιγο Κονίστρ.

ἀπό πρόθ. κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπ' κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (᾽Οφ.) ἀποὺ Ἄνδρ. (Κόρθ. κ. ἀ.) Ἀπουλ. (Καλημ.) Βιθυν. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. Κάρπ. Κρήτ. Κυδων. Κύπρ. Λέσβ. Λυκ. (Μάκρ.) Μακεδ. (Βελβ. Γκιουβ. Θεσσαλον. κ. ἀ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Πελοπν. Πόντ. (Ἄμισ. Νικόπ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) Σύμ. ἀποὺς Α.Ρουμελ. (Καρ.) Μεγίστ. ἀπου Ἀπουλ. (Καλημ.) Καππ. ᾽πό Ἀμοργ. Α.Ρουμελ. (Καβακλ. Μεσημβρ. Σωζόπ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ὀλυμπ. Καρδίτσα. Τρίκκ.) Κάλυμν. Καππ. (Φάρασ.) Κέρκ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Μακεδ. (Γκιουβ.) Μέγαρ. Νάξ. (Βόθρ.) Πάρ. Πελοπν. (Βαλτέτσ. Βουρβουρ. Λάστ. κ. ἀ.) Σῦρ. κ. ἀ. ᾽ποὺ Ἀπουλ. (Καλημ.) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Θεσσ. (Ὀλυμπ. κ. ἀ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Λουλέμπ.) Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Μακεδ. Μεγίστ. Ρόδ. Τήν. ᾽π' Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἡπ. (Χουλιαρ.) Θράκ. κ. ἀ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀφ' Αἰγίν. Ἀστυλ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κίμωλ. Μεγίστ. Νίσυρ. Πελοπν. (Αἰγ. κ. ἀ.) Πόντ. (Τραπ.) Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.) ᾽φ' Θεσσ. (Πήλ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἀ.) ἀπὲ Βάρν. Βιθυν. (Κατιρ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰων. (Καράμπ. Σμύρν.) Καππ. Κωνπλ. Πόντ. (Κερασ.) Χηλ. Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.) ᾽πὲ Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ. Σωζόπ.) Θράκ. (Βιζ. Γέν. Σαρεκκλ. Σιρέντζ.) Καππ. Προπ. (Ἀρτάκ.) Σέριφ. ἀὸ Κάσ. Νάξ. (Φιλότ.) Σίφν. Σύμ. Χίος ἀοὺ Μεγίστ. ἀὲ Χίος (Αὐγών. Πυργ.) ἀ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.) Θήρ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάλυμν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Φιλότ. κ. ἀ.) ἀπὲ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀξὲ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀσ-σὲ Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἀσ-σε Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἀσ-σ' Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἀσ' Καππ. (Ἀραβάν. Σιλ. Σινασσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. ᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος (Πυργ.) ἀτοὲ Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) ἀτζὲ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀτο' Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀπουλ. ᾽τσὲ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀφσὲ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ᾽φσὲ Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀφσ' Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀτ' Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάλυμν. ἀν' Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) ἀπὶ Λέσβ. Λήμν. Μακεδ. (Γκιουβ. κ. ἀ.) Χίος ᾽πὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀδὸ Κρήτ. (Ἄγιος Βασίλ.) ἀδὶ Θράκ. (Κομοτ.) Λέσβ. Σάμ. ἀδὶ Λέσβ. ἀπὶν Μακεδ. (Γκιουβ.) ἀμὲ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κρήτ. (Μανουσ.) ᾽μὲ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κῶς ἀμ' Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σάμ. ᾽μπὲ Καππ. (Σινασσ.) ἀπὶς Πόντ. (᾽Οφ.) ἀπὸς Κρήτ. Νάξ. Σέριφ. Σῦρ. ᾽πὸς Κῶς ὀπ' Καππ. (Σιλ.) ἐπ' Πόντ. (Κερασ.) ἀφοὺ Πόντ. (Ἄμισ.) ἀποτὰ Ἄνδρ. Κρήτ. κ. ἀ. ἀποδὰ Κρήτ. ἀπουτ' Ἡπ. Μακεδ. (Βελβ. Γκιουβ.) Στερελλ. (Γαρδίκ.) ᾽ποτὰ Ἰων. (Σμύρν.) ᾽πουτ' Μακεδ. (Γκιουβ.) ἀπ'τ' Μακεδ. (Βλάστ.) ᾽πετὰ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἡ ἀρχ. πρόθ. ἀπό. Οἱ ἄνευ τοῦ π τύπ. ἀό, ἀοὺ καὶ ἀὲ προέκυψαν κατ' ἀνομ. ἐν τῇ συνεκφορᾷ τῆς προθ. μετὰ τοῦ ποῦ: ἀπό ποῦ-ἀὸ ποῦ. Ὁ τύπ. ἀ ἐν μὲν τῇ Ἀπουλ. καὶ Καλαβρ. ἐκ τοῦ τύπ. ἀτ', περὶ οὗ κατωτέρω, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τόποις κατ' ἀνομ. πρὸς τὸ ἐπόμενον ἄρθρον, ὡς καὶ (κάτω-κά): κα ᾽ς τὸν κάμπο, (ἀπάνω-πά): πα ᾽ς τὸ βουνό. Ὁ τύπ. ἀπ' πρὸ φων. μὲν κανονικῶς κατ' ἐκθλιψιν τοῦ ο κοιν., πρὸ τοῦ ἄρθρ. δὲ πολλαχ.,

ἢ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ἐκθλιβομένου τύπου, περὶ οὗ ἰδ. Κ' Ἀμαντ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 132, ἢ μᾶλλον κατὰ περαιτέρω ἐξασθένωσιν τοῦ ου ἐν τοῖς βορείοις ιδιώμασι, κατὰ τὸν νόμον δὲ τοῦ Kretschmer εὐρύτερον νοούμενον (ἀπό τὸ-ἀπ' τὸ) ἐν τοῖς νοτίοις. Ὁ τύπ. ἀφ', ὃς ἰδίᾳ πρὸ τοῦ ἄρθρ., ἐκ τοῦ ἀπ' ἔνεκα τοῦ ἐπομένου τ κατὰ τὸν νόμον τῆς τροπῆς τῶν δύο ἐφεξῆς ψιλῶν εἰς δασὺ σὺν ψιλῷ ὡς πτωχὸς-φτωχὸς κττ. Ὁ τύπ. ᾽πό, ὅστις ἐν Καππ. (Φάρασ.) πρὸ ἀριθμητ., ἐν Κρήτ. δὲ πρὸ πάσης λέξεως πλὴν τοῦ ἄρθρ., κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἀρκτικοῦ α ἐν τῇ συνεπειᾷ, ὡς ἀκόμα-᾽κόμα κττ., ἐκ τούτου δὲ κατ' ἐκθλιψιν τοῦ ο ὁ τύπ. ᾽π': ᾽π' αὐτοῦ, ᾽π' ὄλα. Ὁ τύπ. ἀπού, ὅστις ὡς καὶ ὁ ᾽ποὺ ἐν Κρήτ. μόνον πρὸ τοῦ ἄρθρ., ἤδη μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 2 (ἐκδ. R. Dawkins) «ἐπηγαῖναν ἀποὺ τόπου εἰς τόπον». Ἡ τροπὴ τοῦ ο εἰς ου ἐν τοῖς νοτίοις ιδιώμασιν, ὅταν ἡ πρόθεσις συνεκφέρεται μετὰ τοῦ ἄρθρ., εἶναι φωνητική, ὀφείλεται δὲ ἡ εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ χειλικὸν π κατὰ τὸν ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 83 (πβ. καὶ 10 (1913/14) 55), ἢ μᾶλλον εἰς φωνητικὴν ἐξασθένωσιν ἔνεκα τῆς συνεκφορᾶς δύο ἐφεξῆς προκλιτικῶν (τῆς προθ. καὶ τοῦ ἄρθρ.) Πβ. ΜΦιλήντ. Γλωσσογν. 3, 158 κέξ. καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. σ. 388. Ὁ τύπ. ἀπὲ καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρστ. 253 (ἐκδ. J. Schmitt) «ἀπὲ τὴν Λουμπαρδία», Ρ 310 «ἀπὲ τὴν Βενετία», Μαχαιρ. 1, 4 (ἐκδ. R. Dawkins) «ὄνταν ἐστράφην ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀπὲ τὴν εἰδωλολατρείαν». Ὁ μεταπλασμὸς ἐκ τῆς συνεκφ., οἶον: ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ἐξῶ κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 83, H. Pernot ἐν Λαογρ. 7 (1923) 301. Πβ. καὶ κατὰ-κατέ. Ὁ τύπ. ἀσ' ἐν Χίῳ μὲν μόνον πρὸ τοῦ ἄρθρ. ἐκ τοῦ τύπ. ἀπ' (ἀπ' τὸ-ἀσ' τό), ἰδ. H. Pernot ἐν Λαογρ. 7 (1923) 301 κέξ., ἐν Πόντ. δὲ καὶ Καππ. ἐπίσης ἐκ τοῦ ἀπ' διὰ τοῦ ἀθ' (ἀπ' τὸ-ἀφ' τὸ-ἀθ' τό). Ὁ τύπ. ἀπσὲ καὶ κατ' ἐκθλιψιν ἀπσ' ἐκ συμφύρ. τοῦ τύπ. ἀπ' καὶ τῆς προθ. εἰς-σέ, ἀπ' ὄλους ἀγαπημένη καὶ σὲ ὄλους ἀγαπημένη = ἀπσὲ ὄλους ἀγαπημένη. Ἐκ τούτου ὁ τύπ. ἀξὲ διὰ τροπῆς τοῦ πσ-ψ εἰς ξ, καθὰ ψέμα-ξέμα, ψυχὴ-ξυχὴ κττ. Πβ. A. Pellegr. Dial. Greco-calabr. 211. Καὶ ἐκ τούτου οἱ τύπ. ἀσ-σέ, ἀτσέ, ἀφσέ, καθὰ ἔξω-ἔσ-σω, ἔτσου, ἔφσου. Αὐτόθ. 197 κέξ. Ἐπίσης ἐκ τοῦ ἀξὲ ὁ τύπ. ἀπτσὲ καθὰ ὀξεῖα-ὀπτσεῖα. Αὐτόθ. 87. Ὁ τύπ. ἀτ' κατ' ἀφομ. τοῦ π πρὸς τὸ ἐπόμενον τ τοῦ ἄρθρ., ἀπ' τὰ-ἀτ' τὰ, ἐκ τούτου δὲ ἀπεσχίσθη ὁ ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις τύπ. ἀ. Ὁ τύπ. ἀν' μόνον πρὸ τοῦ ἄρθρ. ἴσως ἐκ τοῦ ἀπ' δόν, ἀπ' δὴν κττ. κατ' ἀφομ. τοῦ π πρὸς τὸ ἐπόμενον ἔνρινον ἀπ' δὴν καρδία-ἀν' δὴν καρδία. Ὁ τύπ. ἀμὲ καὶ μπε ἐκ συμφύρ. τῶν τύπ. ἀπὸ ἢ ἀπὲ καὶ τῆς προθ. μέ, ἀπὲ τὸ χέρι καὶ μὲ τὸ χέρι = ἀμὲ τὸ χέρι. Ὁ τύπ. ἀποτὰ κατ' ἀναλογ. τῆς προθ. μετὰ, ἦτοι κατὰ τὸ ἔλα μετὰ μένα ἐλέχθη φύγε ἀποτὰ μένα, ὡς καὶ σὲ-σετά. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 1, 70. Οἱ παροξύτονοι τύπ. ἄπου, ὃς ἐν Καππ. μετὰ τοῦ ἄρθρ., ἄδὶ καὶ ἄσ-σε προέκυψαν ἐκ τῆς προκλιτικῆς φύσεως τῆς προθ. Περὶ τῆς προθ. καθόλου ἰδ. Κ' Ἀμαντ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 132 κέξ.

Ἡ μετὰ γενικ. κατὰ τοὺς ἀρχαίους σύντ. τῆς προθ. ἀπὸ διεσώθη εἰς στερεοτύπους φράσεις (ἰδ. κατωτέρω), ἢ δὲ μετ' αἰτιατ. ἤδη μεσν. Πβ. Γρεγέντ. 589 ἐν Ρ. G. 86 «τὴν γλῶτταν αὐτοῦ ἀπὸ μέσον τηρηθῆναι». Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 473. Ἡ μετ' ὀνομαστ. σύντ. προέκυψεν ἀπὸ φράσεων κατ' ἔλλειψιν καὶ βραχυλογίαν ἐκφερομένων, οἶον: ἀπὸ τῆς φρ. ἦτο δὴμαρχος καὶ κατήντησε δραγάτης προέ-

